

РЕШЕНИЕ

№ 5830

гр. София, 17.09.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 12.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **6841** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) във вр. с чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Л. П. Л. и Т. А. Л. срещу заповед № РД-09-50-1304/16.10.2007г. на главния архитект на Столична община (СО) и виза за инвестиционно проектиране № ГР- 94-Г-24/2008г. Със заповедта е одобрено изменение на плана за регулация и застрояване (ИПРЗ) и работен устройствен план (РУП) за урегулирани поземлени имоти (УПИ) III-380; IV-384; V-385; VI-383; VII-382; II-381 и XVIII, м. „Б.. С. Д.“, кв. 88. Ответникът не изразява становище по основателността на жалбата. Заинтересованите страни (ЗС) Д. Г. П., Л. Г. П. и Д. Г. Х. чрез процесуалния си представител оспорват жалбата като неоснователна. ЗС Д. В. Ж. и Б. В. Ш. не изразяват становище по жалбата.

Като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства и като взе предвид решение № 8825/19.06.2012г. по адм. д. № 4882/2012г. и определение № 8286/13.06.2011г. по адм. д. № 4084/2011г. на Върховния административен съд (ВАС), II отделение, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Процесната заповед е издадена на основание чл.129, ал. 2, чл. 136, ал.1 от ЗУТ, във връзка с § 1, ал. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗУТ. Същата е издадена в процедура по ИПРЗ, като изменението е допуснато на основание чл.134, ал.2, т.6 ЗУТ – хипотезата на съгласие на заинтересуваните лица. Кръгът на последните се определя съобразно чл. 131 от ЗУТ, като в случая доводите на жалбоподателите са в

насока, че се явяват заинтересувани на основание чл. 131, ал. 2, т.3 във връзка с ал. 1 от ЗУТ, като собственици на имот през улица, когато се допускат намалени разстояния. Видно от нотариален акт (НА) № 33, т.І, рег.№ 3034, нот.д. 20/2003 г. жалбоподателите са легитимират като собственици на недвижим имот- жилищна сграда, находяща се в [населено място], район „Надежда”, нов адрес – [улица], представляващо УПИ VIII-107 по плана на [населено място], местност [улица]. Видно от графичната част на оспорения акт (и мотивираното предложение за издаването му), този УПИ се намира през [улица], срещу УПИ VII-382 и II-381.

Проектът за изменение на подробния устройствен план (ПУП) на кв. 88, м. „Б.. С. Д.” предвижда промяна на застрояването и етажността от три етажа на пет етажа с гаражи, магазини и ателиета в УПИ VII - 382 и УПИ II-381. Предвиденото застрояване в УПИ VIII-107 и УПИ IX-108, кв. 88 е М+3+А (магазин, три етажа и ателие) според плана, одобрен със заповед № РД-50-913/ 02.10.1995 г. Според плана, одобрен със заповед № РД-09-50-1304/16.10.2007г. на главният архитект на С. в УПИ II-381 и VII-382, кв.88 е предвидено застрояване М+5+А при височина 18 м.

Съгласно разпоредбата на чл. 32 от ЗУТ, разстоянието между жилищните сгради на основното застрояване през улицата е по-голямо или равно на височината на жилищните сгради. По смисъла на чл. 32, ал. 2 от ЗУТ разстоянието между жилищните сгради на основното застрояване през дъното на урегулирания поземлен имот е най-малко един път и половина от височината на сградата, разположена откъм по-благоприятната посока за ослънчаване. При наклонен терен в зависимост от посоката на наклона спрямо по-благоприятната посока разстоянието се увеличава или се намалява с разликата между средните нива на прилежащия терен при двете сгради.

Посочва се в мотивите на цитираното по-горе определение № 8286/13.06.2011г. по адм. д. № 4084/2011г. на ВАС, II отделение, че: „Съгласно чл. 131, ал. 2, т. 3 ЗУТ жалбоподателите като собственици на УПИ VIII през улица имат право да обжалват ПУП само ако допуска намалени отстояния. Имотите по заповедта, с изключение на УПИ II и VII, не предвиждат такива отстояния, поради което жалбата в тази си част, включително срещу визата за УПИ IV, е недопустима. Съществуващите в УПИ VIII сгради не се запазват по действащия ПУП, поради което, независимо от строителните разрешения за ремонта и преустройството им, са без значение за тези отстояния. Отстоянията между сградите следва да се отчитат спрямо строителната линия на УПИ VIII, ако такава е определена с действащия план от 1995 г. Жалбата би била допустима при намалени отстояния спрямо линията или при изменението ѝ.

По този въпрос двете експертизи по делото са противоречиви. По първата експертиза заповедта не засяга УПИ VIII, докато по втората действащият ПУП определя строителната линия в него, която с графиката на обжалваната заповед е изменена от 4 на 6 м от уличната регулация, макар това да не е отразено текстово, като без тази промяна отстоянието до предвидените със заповедта сгради в УПИ II и VII би било намалено”. По тези съображения е прието, че следва да се установи с експертиза, определена ли е линия на застрояване на УПИ VIII с плана от 1995 г., ако да, променена ли е със заповедта и какво е отстоянието на предвидените в УПИ II и VII сгради спрямо линията в двата ѝ варианта; в случай, че е изменена, макар и само с графичната част на заповедта, която следва да се изиска, или има намалени отстояния, жалбата в тази си част би била допустима; в зависимост от отговорите на същите въпроси следва да се реши допустимостта ѝ и срещу визата за УПИ II.

Посочва се в заключение на съдебно-техническа експертиза, представено на

25.11.2011г., че линиите на застрояване за УПИ VIII не съвпадат по двата плана – действащия от 1995г. и процесния. В свое предходно заключение (представено на 31.05.2010г.) същото вещо лице излага подробни констатации, като посочва и, че линията на застрояване е изместена навътре от 4 на 6 метра (за УПИ VIII-107). Заедно с това вещото лице при изслушването на това заключение (на 29.11.2010г.) изрично заявява, че не са допуснати намалени отстояния – по смисъла на чл.32 ЗУТ, като в тази част настоящият състав намира, че в протокола е допусната очевидна грешка, като е записано „132”, което число няма логическа връзка с разглеждания въпрос, докато разпоредбата на чл.32 ЗУТ е изцяло относима. същото вещо лице в открито съдебно заседание на 23.01.2013г. заявява, че поддържа изцяло заключението си.

Съдът възприема последното, както и останалите приети по делото заключения в частта относно безпротиворечивата констатация (еднообразна при вещите лица Б., С. и Б.), че издадените визи и одобрени проекти за строеж в имота на жалбоподателите са на основание чл. 148 от Правилника за приложение на Закона за териториално и селищно устройство (ППЗТСУ, отм.), който дава възможност в застроени поземлени имоти да се изградят временни строежи, в т. ч. преустройство на таванско помещение в жилищно, като се изгради надзид до 1,5 м и се направят капандури. По време на издаване на визите и одобряване на проектите, за местността е действал застроителен и регулационен план (ЗРП), одобрен със заповед № 293/25.09.1985г., допълнен с частично изменение на застроителния план (ЧИЗП), одобрен със заповед № РД-50-913/02.10. 1995г. Според цитираните два плана, съществуващите сгради в УПИ VIII-107, кв.88 не се запазват (не са потвърдени). Предвиждането по ПЗ е за многоетажно сключено жилищно застрояване М+З+А (магазини, три етаж и ателие). Издадените визи са на основание чл. 148, ал.1, т. 1 от ППЗТСУ - режим на временно строителство, до реализация на предвижданията на подробния устройствен план. Върху издадените визи за проектиране в УПИ VIII-107, кв.88 и издадените впоследствие строителни книжа, не е нанесено предвиденото застрояване според действащия към момента на издаването им план за застрояване и регулация от 1985г., допълнен с ЧИЗП от 1995г., т. е., визите не са били съобразени с предвижданията на тогава действащия план, а само със съществуващото в този момент строителство в УПИ VIII-107 на жалбоподателите. Няма данни визите за проектиране да са обявени при наличие на намалени отстояния на съседите през улица; не се откриват разписни листове за тези обявявания. В кориците на делото и в архива на район „Надежда” на СО няма данни за взето изрично съгласие на съсобствениците в имота на жалбоподателите. Вещите лица са изложили правен извод, който е извън тяхната компетентност, но изцяло съответства на закона, както и на посоченото в цитираното по-горе определение № 8286/13.06.2011г. по адм. д. № 4084/2011г. на ВАС, II отделение, че след като сградите в УПИ VIII-107 са в режим на временно строителство, отстоянията до тях според процесния план са без значение; това е така, тъй като проектираният ПУП не следва да се съобразява с тези сгради – според наличния действащ ПУП те не съществуват, не е предвидено да останат в бъдеще – те са временни и в тази връзка изцяло ирелевантен е експлоатационният им срок на годност.

При така установените обстоятелства съдът в настоящия състав приема, че жалбата е допустима, тъй като се установи реално изменение на линията на застрояване в техния имот, а следователно, налице е хипотезата на чл.131, ал.2, т.1 ЗУТ. Наред с това, установи се по несъмнен начин, че строителството в имота на

жалбоподателите е временно и поради това е ирелевантно при проектиране на ПУП в имотите през улица. Всички останали обстоятелства, изследвани от експертните, съдът в настоящия състав намира, че са без значение за решаване на спора, по същите съображения, и поради това не обсъжда.

Предвид изложеното и като прецени оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган и в установената форма, без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила; процесната заповед е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 АПК разноските по делото остават за жалбоподателите така, както са направени, и следва да бъде уважено своевременно направеното от страна на ЗС Д. Г. П., Л. Г. П. и Д. Г. Х. искане за възстановяване на разноските. Установява се по делото общ размер на последните: 410 (четирисотин и десет) лева, от които общо 300 лв. възнаграждения за вещи лица и общо 10 лв. държавни такси за касационната инстанция; уговореният хонорар за адвокат по представения договор не се установява да е бил реално платен.

Предвид изложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. П. Л., с ЕГН [ЕГН], и Т. А. Л., с ЕГН [ЕГН], срещу заповед № РД-09-50-1304/16.10.2007г. на главния архитект на Столична община и виза за инвестиционно проектиране № ГР- 94-Г-24/2008г.

ОСЪЖДА Л. П. Л., с ЕГН [ЕГН], и Т. А. Л., с ЕГН [ЕГН] да заплатят на Д. Г. П., с ЕГН [ЕГН], Л. Г. П., с ЕГН [ЕГН], и Д. Г. Х., с ЕГН [ЕГН], сумата 410(четирисотин и десет) лева – разноски по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: